

Πλήττουμε μέσα στην πόλη. Η ανθρώπινη φωνή πνίγεται, πριν προλάβει να κλείσει η τηλεόραση, σε γρήγορες μπουκιές από τα corner, ή τη θράκα, στο μαρσάρισμα του γιωταχί, στις εμπορικές αφίσσες που έλκουν βλέμματα και διαστρέφουν συνειδήσεις.

Αγίου Ιωάννου, πάνω πλατεία, κάτω πλατεία, ανάπλαση της καθημερινής μιζέριας. Ποιόν να συναντήσεις εμπρός στις βιτρίνες των εμπορικών κέντρων; Ποιό «σώμια» να ερωτευτείς έτσι ομοιόμορφα που ιδρώνει μες στα γυμναστήρια; Τι να προφτάσεις να πεις μεταξύ μιας ανάληψης με cashcard και της επόμενης στιγμής κατανάλωσης; Πώς να ξεκλέψεις λίγη ζωή κάτω από την επιτήρηση του αφεντικού, του μπάτσου, του σεκιουριτά; Πώς να συναντήσεις, να επικοινωνήσεις με τον άλλο όταν πλέον οι δρόμοι έχουν γίνει χώροι έκθεσης και κυκλοφορίας των εμπορευμάτων τους; Πώς να μυρίσεις, να γευστείς, να ακουμπήσεις, να ακούσεις, να δεις μέσα στα διαμερίσματα, στις πυλωτές, στα μπαρ, στα δημόσια κτίρια, στα μαγαζιά, στα πεζοδρόμια, στις διαβάσεις; περπατάς πάντα στους διαδρόμους ή στην αυλή της φυλακής. Τι κι αν αυτή λέγεται Αγία Παρασκευή και όχι Αγία Βαρβάρα; Μοιάζουν πολύ όλες οι γωνίες αυτής της πόλης γιατί αμπαρώνουν τις ζωές μας, άλλες στα ίσια και απόνωρίς, άλλες κομπά και ύπουλα. Υπάρχουν λύσεις;

—Η λεωφόρος Σταυρού- Ελευσίνας θα μας βγάζει γρήγορα και εύκολα από την κόλασή μας;

Μόνο που τα πορτ-μπαγκάζ των αυτοκινήτων κατασκευάζονται ευρύχωρα για να χωράνε κάθε κόλαση και κάθε σκλαβιά.

—Η περιφερειακή Υμηττού; «Με θυσία λίγα δεντράκια», θα αποσυμφορήσει μήπως την κόλασή μας;

Ναι. Κάθε κόλαση χρειάζεται κάπου κάπου λίγη αποσυμφόρηση για να μην εκραγεί, να μην την κάνουν γυαλιά καρφιά οι κολασμένοι.

—Το αεροδρόμιο των Σπάτων μήπως;

Μα γι' αυτό γίνονται η Σταυρού Ελευσίνας και η περιφερειακή Υμηττού. Κι αυτό το ίδιο γίνεται για την ανάπτυξη.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΣΣΕΤΑΙ ΟΜΩΣ;

“Μήπως αναπτύσσονται οι συνθήκες καθυπόταξης και εκμετάλλευσής μας;” λέμε εμείς.

Αυτό που σίγουρα θέλουν οι σχεδιαστές είναι μια αναπτυγμένη πολεοδομία. Η Αγία Παρασκευή, η Αθήνα, η Αττική, όλη η Ελλάδα, πρέπει να αναμορφωθούν, ώστε τα εμπορεύματα και το εργατικό δυναμικό να μετακινούνται ταχύτερα, η κατανάλωσή τους να διεξάγεται εύρυθμα, η διασκέδαση και η αναγκαία αναψυχή να γίνουν προσιτότερες, ο έλεγχος να αποδίδει και ο χρόνος να διασπάται σε έπειρες προβλέψιμες επαναληπτικές κινήσεις αποδοχής του υπαρκτού κόσμου.

**ΑΥΤΟΙ ΔΙΕΚΔΙΚΟΥΝ ΤΟ ΧΡΟΝΟ ΜΑΣ
ΕΜΕΙΣ, ΔΙΕΚΔΙΚΟΥΜΕ ΤΗ ΖΩΗ
ΚΑΙ ΤΗ ΔΙΕΚΔΙΚΟΥΜΕ ΠΑΝΤΟΥ
ΑΠΟ ΤΗ ΓΕΙΤΟΝΙΑ ΚΑΙ
ΤΙΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΕΣ ΜΑΣ ΣΧΕΣΕΙΣ
ΩΣ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ**

Αποστρέφοντας τα βλέμματά μας από τις φωταγωγημένες εκδηλώσεις των ιλουστρασιόν ψευδαισθήσεων, επιμένουμε στη δημιουργία καθημερινών αντιστάσεων ενάντια στον πολιτισμό της απάθειας, του βολέματος και της υποταγής.

Αντιεξουσιαστικός Πυρήνας Αγίας Παρασκευής, Μάης 97

“...Η κόλαση των ζωντανών δεν είναι κάτι που θα υπάρξει· αν υπάρχει μία, είναι αυτή που βρίσκεται ήδη εδώ, η κόλαση που κατοικούμε κάθε μέρα, που φτιάχνουμε με το να ζούμε μαζί. Δύο τρόποι υπάρχουν για να γλυτώσεις απ’ το μαρτύριό της. Ο πρώτος είναι εύκολος σε πολλούς: δέξου την κόλαση και γίνε μέρος της έτσι που να μην τη βλέπεις πια. Ο δεύτερος είναι επικίνδυνος και απαιτεί συνεχή επαγρύπνηση και γνώση: ψάξε και μάθε να αναγνωρίζεις ποιος και τι, στη μέση της κόλασης, δεν είναι κόλαση, κι αυτά κάνε τα να διαρκέσουν, δώστους χρόνο...”

